

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

468. SESJA PLENARNA W DNIACH 19 I 20 STYCZNIA 2011 R.

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie zielonej księgi Komisji w sprawie możliwości politycznych w zakresie postępów w kierunku ustanowienia europejskiego prawa umów dla konsumentów i przedsiębiorstw

COM(2010) 348 wersja ostateczna

(2011/C 84/01)

Sprawozdawca: **Antonello PEZZINI**

Dnia 1 lipca 2010 r. Komisja Europejska, działając na podstawie art. 304 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

Zielonej księgi Komisji w sprawie możliwości politycznych w zakresie postępów w kierunku ustanowienia europejskiego prawa umów dla konsumentów i przedsiębiorstw

COM(2010) 348 wersja ostateczna.

Sekcja ds. Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 17 grudnia 2010 r.

Na 468. sesji plenarnej w dniach 19–20 stycznia 2011 r. (posiedzenie z 19 stycznia) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 148 do 5 – 8 osób wstrzymało się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) podziela zdanie Komisji, zgodnie z którym należy zmierzać do ostatecznego utworzenia rynku wewnętrznego również w odniesieniu do europejskiego prawa umów, oraz uznaje znaczenie pracy naukowej przeprowadzonej nad wspólnymi ramami odniesienia, które powinny być możliwe do wykorzystania w praktyce.

1.2 Spośród różnych wariantów przedstawionych przez Komisję EKES popiera szczególnie wariant mieszany, który obejmuje obniżenie kosztów oraz pewność prawa w przypadku rozwiązań takich jak:

— „zestaw narzędzi”, jaki stanowią wspólne ramy odniesienia zaproponowane przez strony do celów sporządzania umów transgranicznych, a także

— opcjonalny system regulacyjny, ustanawiający podstawę bardziej korzystną dla stron poprzez zapewnienie „nowego zaawansowanego opcjonalnego systemu”, mającego zastosowanie do transgranicznych stosunków umownych jako alternatywa wobec uregulowań krajowych, pod warunkiem, że zarówno „zestaw narzędzi”, jak i rozporządzenie będą dostępne we wszystkich językach wspólnotowych i zagwarantują pewność prawa w oparciu o jak najbardziej rozwinięte zasady ochrony obywateli i przedsiębiorstw. Taki system regulacyjny nie powinien uniemożliwiać żadnemu z państw członkowskich utrzymania ani wprowadzenia bardziej rygorystycznych środków ochrony konsumentów.

1.3 Komitet uważa, że cele te należy osiągać stopniowo, poczynając od transgranicznych umów handlowych dotyczących sprzedaży towarów (B2B) jako zastosowań pilotażowych użytecznych do oceny współistnienia systemów i ich praktycznego zastosowania.

1.4 EKES uważa, że zestaw narzędzi w postaci wspólnych ram odniesienia mogłyby przyczynić się do zapewnienia całkowitej spójności europejskiego prawa umów, do ograniczenia przeszkód w wymianie handlowej oraz do promowania konkurencji na rynku wewnętrznym.

1.5 EKES jest również zdania, że włączenie do korpusu przepisów europejskich i przepisów krajowych „nowego zaawansowanego systemu opcjonalnego” w oparciu o rozporządzenie wspólnotowe powinno zagwarantować umawiającym się stronom korzystającym z takiego systemu kompleksowość, przejrzystość zastosowania oraz pewność prawa przy dokonywaniu transgranicznych transakcji handlowych.

1.6 Zakres zastosowań dwóch nowych instrumentów – „wspólnego zestawu narzędzi” oraz „nowego zaawansowanego systemu regulacyjnego” – powinien obejmować transgraniczne umowy handlowe dotyczące sprzedaży towarów (B2B). Prawo umów o pracę oraz prawo umów w sprawie zabezpieczenia społecznego wyłącza się z zakresu zastosowania tych nowych instrumentów.

1.7 Komitet popiera swobodę zawierania umów i negocjowania warunków umownych. Umowom pomiędzy przedsiębiorstwami a konsumentami (business to consumer, B2C) oraz MŚP należy zapewnić skuteczną ochronę na najwyższym poziomie, a także pewność prawa i ochronę konsumentów.

1.8 Komitet jest zdania, że przed przystąpieniem do ewentualnego rozszerzenia zakresu dwóch nowych instrumentów na inne rodzaje transgranicznych umów sprzedaży towarów Komisja musi – po wieloletnim okresie rzeczywistego funkcjonowania obu instrumentów – przeprowadzić ocenę skutków tych instrumentów na rynek wewnętrzny i przeanalizować uzyskaną europejską wartość dodaną w odniesieniu do kosztów i korzyści dla podmiotów gospodarczych i konsumentów.

1.9 EKES uważa, że podstawowe znaczenie ma jak najwcześniejsze określenie przez Komisję przeszkód w postaci kosztów transakcji i braku pewności prawa, które uniemożliwiają pełne korzystanie z szans i możliwości związanych z jednolitym rynkiem, zwłaszcza przez małe i średnie przedsiębiorstwa, które stanowią 99 % przedsiębiorstw UE, oraz przez konsumentów.

1.10 EKES zwraca się do Komisji o przeprowadzenie oceny skutków środków dostępnych na jednolitym rynku oraz o przeanalizowanie europejskiej wartości dodanej w odniesieniu do kosztów i korzyści dla podmiotów gospodarczych i konsumentów w kontekście nowego systemu prawnego.

1.11 Komitet zwraca się również do Komisji o bezzwłoczne uruchomienie inicjatyw szkoleniowych i informacyjnych dotyczących nowo wprowadzonych instrumentów prawnych, zawierających zarówno elementy teorii, jak i praktyki prawniczej, dla

wszystkich przedstawicieli zawodów prawniczych i środowisk akademickich, a także dla użytkowników końcowych przedmiotowych instrumentów.

1.12 Komitet wnosi o umożliwienie mu pełniejszego uczestnictwa, w charakterze obserwatora, w pracach grup ekspertów powołanych przez Komisję – tak jak w przypadku Parlamentu Europejskiego – aby mógł lepiej śledzić realizację inicjatyw, zwłaszcza jeśli chodzi o wspólne ramy odniesienia dla europejskiego prawa umów oraz o działania następcze związane z wynikami toczącej się obecnie konsultacji społecznej.

2. Wstęp

2.1 Rynek wewnętrzny opiera się na licznych umowach, które podlegają różnym przepisom prawa umów poszczególnych krajów. Różnice między prawem umów poszczególnych państw mogą:

- wiązać się z dodatkowymi kosztami transakcyjnymi;
- być źródłem niepewności prawnej dla przedsiębiorstw;
- prowadzić do braku zaufania konsumentów do rynku wewnętrznego;
- przyczyniać się do powstawania barier handlowych.

2.1.1 Traktat lizboński ułatwia działanie na szczeblu europejskim w obszarze współpracy sądowej i ochrony konsumentów w sprawach cywilnych dzięki:

- artykułom 12, 38, 164 i 168 traktatu oraz art. 169 ust. 4, który gwarantuje nadrzędność norm krajowych, jeżeli są bardziej korzystne dla konsumentów;
- powszechniejszemu stosowaniu metody wspólnotowej ⁽¹⁾;
- przyjmowaniu większością kwalifikowaną wniosków przedstawianych przez Komisję;
- wzmocnieniu pozycji Parlamentu Europejskiego;
- większemu zaangażowaniu demokratycznemu ze strony parlamentów krajowych;
- ściślejszej kontroli legalności ze strony Trybunału Sprawiedliwości.

2.1.2 Aby ułatwić wzajemne uznawanie wyroków i orzeczeń oraz zacieśnić współpracę policji sądowej w sprawach karnych, Unia może przyjąć wspólne normy minimalne, zgodnie z programem sztokholmskim „Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli”.

⁽¹⁾ Metoda wspólnotowa opiera się na założeniu, że możliwe jest zapewnienie skuteczniejszej ochrony ogólnego interesu obywateli, jeżeli instytucje wspólnotowe w pełni wywiązują się ze swoich zadań w procesie decyzyjnym, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady pomocniczości.

2.1.3 Przedsiębiorstwa i obywatele codziennie napotykają bariery, które nadal utrudniają im działalność transgraniczną mimo faktu, że przepisy przewidują istnienie jednolitego rynku, i uświadamiają sobie, że wzajemne powiązania sieci są niewystarczające, a stosowanie przepisów dotyczących jednolitego rynku pozostaje niespójne.

2.1.4 Według Komisji w celu wyeliminowania barier istniejących na jednolitym rynku należy⁽²⁾:

- kontynuować program inteligentnych regulacji, obejmujący m.in. częstsze wykorzystywanie rozporządzeń zamiast dyrektyw;
- ułatwiać przedsiębiorcom i konsumentom zawieranie umów z partnerami z innych krajów UE oraz ograniczać koszty tych operacji, przede wszystkim dzięki zharmonizowanym rozwiązaniom w obszarze konsumenckich i wzorcowym klauzulom umownym;
- ułatwiać wykonywanie umów i uznawanie wyroków sądowych i dokumentów oraz zwiększać ich skuteczność w innych krajach UE w odniesieniu do przedsiębiorstw i konsumentów oraz zmniejszać koszty tych operacji.

2.1.5 Poza tym utworzenie opcjonalnego instrumentu prawa umów stanowi jedno z głównych działań europejskiej agendy cyfrowej, przedstawionej przez Komisję w dniu 19 maja 2010 r.

2.1.6 Już w 2001 r. Komisja rozpoczęła debatę na temat europejskiego prawa umów, angażując w nią Parlament Europejski, Radę oraz różne zainteresowane strony, w tym przedsiębiorstwa, środowiska prawnicze i akademickie oraz stowarzyszenia konsumentów.

2.1.7 Parlament Europejski przyjął szereg rezolucji dotyczących możliwości zharmonizowania prawa prywatnego materialnego. W 1989 i 1994 r. Parlament Europejski wyraził nadzieję, że zostaną podjęte prace dotyczące możliwości opracowania wspólnego europejskiego kodeksu prawa prywatnego.

2.1.8 Parlament podkreślił, że zharmonizowanie określonych obszarów prawa prywatnego ma zasadnicze znaczenie dla ostatecznego utworzenia rynku wewnętrznego oraz że ujednoczenie ważnych dziedzin prawa prywatnego w formie europejskiego kodeksu cywilnego stanowi najskuteczniejszy sposób dokonania harmonizacji.

2.1.9 EKES zauważył już w swojej opinii z 2002 r., że „opracowanie jednolitego i powszechnego prawa umów na szczeblu europejskim, na przykład w formie rozporządzenia – rozwiązanie, które zdaniem Komitetu pozwoli w największym stopniu uniknąć rozbieżności – mogłoby wymagać dodatkowych badań

i zająć dużo czasu, powinno zatem opierać się na wynikach prac przeprowadzonych przez różne wyżej wymienione komisje i instytucje oraz na obowiązujących zasadach i praktykach międzynarodowych”⁽³⁾.

2.1.10 W jednej z późniejszych opinii z 2010 r. Komitet podkreślił, że „Sieć ds. Wspólnych Zasad Europejskiego Prawa Umów (CoPECL – Common Principles of European Contract Law) ukończyła niedawno prace nad projektem wspólnego systemu odniesienia i przedstawiła go Komisji Europejskiej. Reguły te zapewniają europejskiemu prawodawcy model, którym mógłby się posłużyć przy ustanawianiu fakultatywnego instrumentu, za którym opowiadała się komisarz Reding”⁽⁴⁾.

2.1.11 Jednocześnie EKES podkreślił, że „projekt wspólnego systemu odniesienia (DCFR), który obejmuje ogólne prawo zobowiązań, nie został *de facto* sporządzony jako instrument fakultatywny. Jednakże autorzy DCFR podkreślają we wstępie, że system ten można wykorzystać jako podstawę dla jednego instrumentu fakultatywnego bądź kilku z nich”. Według EKES-u „propozycję tę można by też realizować w sposób restrykcyjny poprzez wprowadzenie ogólnych postanowień DCFR do instrumentu fakultatywnego, który byłby stosowany tylko w określonych dziedzinach prawa zobowiązań. Pomogłoby to uniknąć luk prawnych, które niewątpliwie pojawiłyby się, gdyby przyjęto jedynie przepisy dotyczące określonych rodzajów umów”.

3. Nowa zielona księga KE

3.1 W zielonej księdze Komisja proponuje różne podejścia do zwiększenia spójności prawa umów. Warianty strategiczne obejmują:

- Opublikowanie w internecie (niewiązujących) wzorcowych zasad umownych, które można by stosować w ramach jednolitego rynku europejskiego.
- Zestaw narzędzi (wiązący lub niewiązący), którym mogą się posługiwać prawodawcy UE podczas przyjmowania nowych aktów prawnych, zapewniający lepsze i spójniejsze przepisy.
- Zalecenie w sprawie prawa umów, które zachęcałoby państwa członkowskie do wprowadzenia europejskiego prawa umów do ich krajowych porządków prawnych, po części w oparciu o podejście zastosowane w Stanach Zjednoczonych, gdzie 49 z 50 stanów przyjęło dobrowolnie jednolity kodeks handlowy.

⁽²⁾ „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”, COM(2010) 2020 wersja ostateczna.

⁽³⁾ Dz.U. C 241 z 7.10.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 21 z 21.01.2011, s. 26.

- Opcjonalne europejskie prawo umów lub „28. system”, który konsumenci i przedsiębiorstwa mogliby dobrowolnie stosować w ramach stosunków umownych. Takie opcjonalne prawo stanowiłoby alternatywę wobec obowiązujących systemów prawa krajowego i byłoby dostępne we wszystkich wersjach językowych. Mogłoby mieć zastosowanie tylko do umów transgranicznych lub obejmować także umowy krajowe. Instrument ten musiałby wyraźnie gwarantować wysoki poziom ochrony konsumentów oraz pewność prawa przez cały okres obowiązywania umowy.
- Zharmonizowanie krajowych systemów prawa umów za sprawą dyrektywy UE.
- Pełne zharmonizowanie krajowych systemów prawa umów za sprawą rozporządzenia UE.
- Opracowanie prawdziwego europejskiego kodeksu cywilnego zastępującego wszystkie przepisy krajowe dotyczące umów.

3.2 W rezolucji z dnia 25 listopada 2009 r. PE poparł koncepcję europejskiego prawa umów. Również Mario Monti, były komisarz ds. rynku wewnętrznego i komisarz ds. konkurencji, określił w swoim sprawozdaniu na temat jednolitego rynku z dnia 9 maja 2010 r. korzyści dla konsumentów i przedsiębiorstw płynące z wprowadzenia opcjonalnego „28. systemu”⁽⁵⁾.

3.3 W dniu 7 września 2010 r. Komisja zorganizowała pierwsze posiedzenie dotyczące europejskiego prawa umów, w którym wzięły udział grupy przedsiębiorców, konsumentów i przedstawicieli zawodów prawniczych.

3.4 Komisja powołała także grupę ekspertów, w której pracach uczestniczy także PE wraz z obserwatorami, w celu przekształcenia tzw. projektu wspólnych ram odniesienia⁽⁶⁾, pierwszego projektu europejskiego prawa umów, opracowanego w ostatnich latach w ramach szóstego programu ramowego UE w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji.

3.5 Komisja rozpoczęła konsultację publiczną na temat dokumentu strategicznego, która będzie trwała do końca stycznia 2011 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 21 z 21.01.2011, s. 26.

⁽⁶⁾ Wspólne ramy odniesienia są długoterminowym projektem mającym na celu dostarczenie organom prawodawczym UE (Komisji, Radzie i Parlamentowi Europejskiemu) instrumentu bądź zestawu wytycznych do celów przeglądu istniejących przepisów oraz opracowania nowych przepisów w zakresie prawa umów. Instrument ten mógłby obejmować zasadnicze zasady prawa umów, definicje głównych pojęć oraz wzory postanowień. W ramach szóstego programu ramowego DG ds. Badań Naukowych ustanowiła w obszarze nauk społecznych i humanistycznych Sieć ds. Wspólnych Zasad Europejskiego Prawa Umów (ang. *Common Principles of European Contract Law – CoPECL*), w której skład wchodzi ponad 150 badaczy oraz różne instytucje i organizacje działające we wszystkich państwach członkowskich w dziedzinie europejskiego prawa prywatnego. Końcowym wynikiem prac sieci prowadzonych w latach 2005–2009 jest właśnie dokument zatytułowany „Projekt wspólnych ram odniesienia”.

4. Uwagi ogólne

4.1 Jednolity rynek Unii Europejskiej opiera się na prawie umów. EKES jest głęboko zaniepokojony tym, że mimo działań zmierzających do ukończenia budowy jednolitego rynku przedsiębiorstwa, szczególnie małe i średnie, napotyka trudności w prowadzeniu sprzedaży za granicą, ponieważ w każdym z 27 państw członkowskich muszą dostosowywać się do odmiennego prawa umów. Zaledwie 8 % konsumentów kupuje drogą elektroniczną produkty w innym państwie członkowskim.

4.2 Obecnie współistnienie różnych przepisów powoduje wyższe koszty transakcji dla przedsiębiorstw. Zwłaszcza małe przedsiębiorstwa nie są w stanie uzyskać korzyści skali w ramach jednolitego rynku UE. Odbija się to na konsumentach ze względu na to, że w wyniku ograniczenia sprzedaży transgranicznej wybór maleje, a ceny rosną.

4.3 Ponadto w wypadku 61 % ofert transgranicznych sprzedaż nie dochodzi do skutku, ponieważ przedsiębiorcy odmawiają sprzedaży do kraju konsumenta. Wynika to głównie z przeszkód o charakterze prawnym oraz braku pewności mających zastosowanie przepisów.

4.4 Aby rozwiązać niektóre z tych problemów oraz zwiększyć potencjał jednolitego rynku europejskiego, należy zagwarantować przedsiębiorstwom, zwłaszcza tym mniejszym, większą pewność prawa, a konsumentom – uproszczone przepisy zapewniające wyższy poziom ochrony.

4.5 EKES uważa, że Komisja powinna zintensyfikować działania w tym obszarze, tak aby wyjść poza zakres środków współpracy sądowej w sprawach cywilnych, które są niezbędne, ale niewystarczające do zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

4.6 Debata zaproponowana przez Komisję jest właściwą inicjatywą w świetle doświadczeń zdobytych w ramach jednolitego rynku europejskiego, biorąc pod uwagę bardzo dużą liczbę umów odpowiadających różnym krajowym systemom prawnym oraz dodatkowe koszty transakcyjne, które według przeprowadzonych niedawno badań wynoszą średnio około 15 000 euro⁽⁷⁾.

4.7 Konsumenci i przedsiębiorcy napotyka znaczne przeszkody w uzyskiwaniu korzyści z jednolitego rynku. Koszty transakcyjne (związane z dostosowaniem zobowiązań umownych i strategii handlowych lub z tłumaczeniem przepisów) oraz brak pewności prawa w bardzo dużym stopniu utrudniają ekspansję małych i średnich przedsiębiorstw na jednolitym rynku, a także zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

⁽⁷⁾ <http://www.europe.org>.

4.8 Spójność prawa umów, osiągnięta na przykład dzięki wprowadzeniu prawa opcjonalnego (zwanego także „28. systemem”), może okazać się niezwykle użyteczna. W różnych dokumentach Komisja i PE zaczęły nawiązywać do możliwości zastosowania mechanizmu zwanego „28. systemem”, zwłaszcza w ważnych obszarach, w przypadku których pełna harmonizacja byłaby trudna lub nawet niemożliwa.

4.8.1 Oprócz inicjatywy uruchomionej przez EKES za pomocą opinii z inicjatywy własnej w sprawie europejskiej umowy ubezpieczeniowej⁽⁸⁾ i realizowanej następnie przez grupę projektową ds. przekształcenia europejskiego prawa umów ubezpieczeniowych („Restatement of European Insurance Contract Law”) za pośrednictwem niedawnej publikacji zasad dotyczących europejskiego prawa umów ubezpieczeniowych („Principles of European Insurance Contract Law” – PEICL), tylko w niewielu przypadkach prawodawca europejski przyjął tego rodzaju podejście: w obszarze prawa spółek, prawa własności intelektualnej i prawa międzynarodowego.

4.9 Wprowadzenie standardowych warunków umownych może być korzystne dla wszystkich stron, pod warunkiem że:

- zostaną udzielone jak największe gwarancje ochrony najsłabszych stron umownych, a najwyższy poziom ochrony będzie stanowił podstawowy element przy opracowywaniu standardowych warunków;
- zostanie zapewnione aktywne uczestnictwo partnerów społecznych i wszystkich przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza organizacji skupiających konsumentów i MŚP, w negocjacjach w sprawie opracowania standardowych warunków umownych;
- warunki te będą zgodne z dyrektywą w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich i dyrektywą w sprawie wywiązywania się z terminów płatności w transakcjach handlowych, co przyczyni się do pełnego wdrożenia programu Small Business Act;
- zostanie niemniej jednak zapewniona swoboda zawierania umów, np. w przypadku zalecanych standardowych umów;
- nie zostanie ograniczony dostęp do wymiaru sprawiedliwości;
- standardowe warunki umowne będą monitorowane i analizowane w określonych odstępach czasu.

4.10 EKES uważa, że działania należy realizować stopniowo, począwszy od transgranicznych umów handlowych dotyczących sprzedaży towarów jako zastosowań pilotażowych użytecznych do oceny współistnienia systemów i ich praktycznego stosowania przez zainteresowane strony, a także do przeprowadzania skutecznych ocen skutków.

4.11 Szczególne znaczenie mają definicje różnych pojęć z dziedziny prawa materialnego:

- osoby prawne;
- definicje konsumenta i profesjonalisty;
- nieuczciwe warunki umowy;
- obowiązek udzielenia wstępnych informacji o towarach i usługach;
- obowiązek udzielenia informacji w wypadku zawierania umowy ze stroną będącą w szczególnie niekorzystnym położeniu;
- środki zaradcze w przypadku niespełnienia obowiązku udzielenia informacji;
- dostawa – czas dostawy – związek z przeniesieniem ryzyka;
- terminy i sposób oceny zgodności i hierarchii środków zaradczych w przypadku braku zgodności;
- sytuacje, w których może nastąpić wypowiedzenie umowy;
- powiadomienie sprzedającego o wadach, które wykrył lub które powinien był wykryć kupujący;
- prawo do wycofania się z umowy: zakres stosowania, wykonywanie prawa do wycofania się z umowy, okres, w którym możliwe jest wycofanie się z umowy, oraz ostateczne terminy wycofania się z umowy;
- pojęcie odpowiedzialności na zasadzie ryzyka;
- włączenie pojęcia utraconych korzyści i szkody rzeczywistej;
- odpowiedzialność producentów i ciężar dowodu;
- handel elektroniczny (*e-commerce*).

4.12 EKES proponuje połączenie środków regulacyjnych i innych niż regulacyjne:

- zwiększenie spójności wspólnotowego dorobku prawnego w dziedzinie prawa umów;
- wsparcie opracowania standardowych klauzul umownych mających zastosowanie w całej Unii;
- zbadanie dodatkowo, czy problemy związane z europejskim prawem umownym nie wymagają szczególnych rozwiązań innych niż te sektorowe.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 157 z 28.6.2005, s. 1.

4.13 Zdaniem EKES-u należy umożliwić współistnienie europejskiego opcjonalnego prawa umów równoległe z krajowymi systemami prawa umów, co zapewni standardowe warunki oraz możliwość zastosowania również „28. systemu”.

4.14 W każdym razie stosowanie konwencji rzymskiej⁽⁹⁾ wiąże się z wieloma wyzwaniami, biorąc pod uwagę powstanie nowych problematycznych kwestii (takich jak strona umowy w formie elektronicznej i jej wpływ na przepisy dotyczące umów) oraz rozwój nowych zagadnień prawnych.

4.15 Jeżeli chodzi o zakres stosowania „wspólnego zestawu narzędzi” europejskiego opcjonalnego prawa umów oraz „nowego zaawansowanego opcjonalnego systemu regulacyjnego”, EKES uważa, że należałoby rozpocząć od projektu pilo-

tażowego dotyczącego zastosowania w obszarze wymiany handlowej, ograniczonego do transgranicznych umów sprzedaży towarów.

4.16 EKES uważa, że należy zapewnić większą spójność między przepisami o charakterze horyzontalnym i wertykalnym, ze szczególnym uwzględnieniem faktu, że muszą one być przejrzyste, jasne i proste nie tylko z punktu widzenia przedstawicieli zawodów prawniczych i ich zdolności przyswajania nowych wytycznych – lecz przede wszystkim z punktu widzenia drobnych przedsiębiorców i przeciętnych konsumentów, dla których złożoność i niejasność prawa ma negatywne skutki w postaci większych kosztów i wydłużonych terminów.

Bruksela, 19 stycznia 2011 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON

⁽⁹⁾ Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, przyjęta w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r.